

likamikið, hvar man býr, vita ikki, hvat tey tosa um, staðfestir hon.

Hugsar um at flyta í húsbil

Í túninum uttan fyri íbúðina hjá Adrianu og Kristiani Eli í Rituvík stendur ein húsbilur, sum tey hava átiðið sær at hava standandi, og sum tey eisini sleppa at brúka, sum tey vilja.

– 1. juni hongur í mínum huga alla tíðina, og eg hugsji ofta, at vit móguliga verða noydd til at flyta inn í húsvognin, um vit onki annað hava, sigur hon hørm.

– Tað er ikki nøktandi, og eg vil ikki gera tað móti dóttirini og sjeý ára gamla bónussoninum, sum javnan vitjar okkum, leggur hon afturat týðiliga rørd.

– Eg vóni veruliga, at onkur kann hjálpa okkum, tí finna vit onki, so veit eg ikki, hvar vit fara. Eg kann ikki ímynda mær, at vit flyta í ein húsvogn við einum lítlum barni, men eg fangi meg sjálva í at leggja tað til rættis. Til dømis lá eg í gjár og hugsaði um, hvørjar troyggjur vit skulu í, tá vit fara í song í húsvogninum, sigur hon.

–Tað særir meg allarmest, tá eg hugsji um børnini. Eg føli, at eg havi bankað á allar dyr, men her er onki at fáa, leggur hon afturat.

Húsvognurin tykist til tíðir sum einasti móguleikin, lítla familjan hevur sum bústað, um tey onki annað hava funnið 1. juni. Adriana er sjúk, og hevði hon búð í húsvogninum, hevði hon verið trong og hostað illa. Eisini er alt ov kalt í einum slikum vogni um veturin, og tá vetraródnirnar leika í, er hann satt at siga vandamikil.

– Tað hevði ávirkað okkum at búð undir slíkum umstøðum og av tí sama, so hevði tað eisini ávirkað dóttur okkara. Eg dugi ikki at ímynda mær støðuna, tí tað hevði verið so langt úti og ógjørligt at havt ein vanligan gerandisdag í einum húsvogni. Tó, so er húsavognurin tað einasta, sum eg havi at binda meg til. Men tað er ikki ein verulig loysn, sigur hon ørkymlað.

Adriana veit væl, at tað ikki er ein veruligur móguleiki, men hon

so flyta tey fegin til Fuglafjarðar, Leirvíkar, Klaksvíkar, Havnar ella aðrastaðni. Hon hevur eisini spurt seg fyri í ymisku byggunum, men tað hevur ikki eydnast henni at funnið nakað nakrastaðni.

Hvør eigur ábyrgdina?

Adriana greiðir frá, at hon er varug við, at nógv verður tosað um bústaðartrot í Føroyum, og at fleiri eru í líkandi støðu, sum hon og familja hennara nú eru í.

– Eg veit at Bústaðir byggir

veita henni húsrúm, men í hennara føri er tað ikki ein móguleiki. Ein vinkona hevur tó bjóðað henni at koma heim til sín í eina tíð. Men tað er ikki ein varandi loysn fyri Adrianu og Kristian Eli, sum so ikki høvdu livað saman sum familja, og sum eisini eiga møblar og ting, sum tey ikki kundu fingið við sær í eini slíkari støðu.

– Vinkona mín og maður hennara hava tvey børn og eini líttil hús. Vit høvdu verið noydd til at tikið eitt av kømunum frá einum

Hevði eg vitað, at ein íbúð var klár til okkum at flyta inn í um eina tíð, so hevði eg klárað eina slíka støðu, sigur hon.

Adriana greiðir frá, at hon gjørdi vart við trupulleikan á Facebookbólkunum “Fjølbroyttari bústaðarmóguleikar í Føroyum”, og har sá hon, at tey vóru triðja barnafamiljan, sum seinastu tvær vikurnar í ráðaloyssi hevur gjørt vart við sama trupulleika – tey hava onki at bógva í. Sögan hjá Adrianu, Kristiani Eli og Tamaru er bert ein av fleiri.

– Tað líkist púasta ongum, og man øtast við, sigur hon ørkymlað.

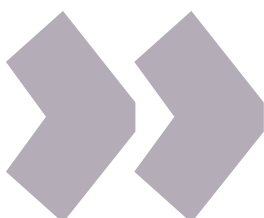
Hon vil fegin varpa ljós á hesa truplu støðuna, sum hon og so mangir aðrir føroyingar eru í.

– Støðan ávirkar gerandisdagin, humørið og lívsgóðskuna, sigur Adriana, sum í juli mánað skal aftur á Ríkissjúkrahúsið til kanningar, men ikki veit, hvar hon og familjan tá bógva.

–Eg vóni bara, at vit finna okkurt. Tí eg veit ikki, hvat eg skal gera, um vit ikki finna nakað, sigur hon rørd.

Adriana og Kristian Eli vilja bógva í Føroyum. Adriana sigur, at hóast hægsta ynski hennara er at finna ein støðugan bústað til sín og familjuna, so sær tað ikki út til at vera móguligt í Føroyum

– Eg veit ikki, um vit skulu slíta allar røtur og flyta til Danmarkar at bógva. Tað einasta, eg veit, er, at 1. juni standa vit á gøtuni, um vit einki annað finna. Og ongin kann hjálpa okkum, sigur hon álvarsliga.

Eg vóni veruliga, at onkur kann hjálpa okkum, tí finna vit onki, so veit eg ikki, hvar vit fara. Eg kann ikki ímynda mær, at vit flyta í ein húsvogn við einum lítlum barni, men eg fangi meg sjálva í at leggja tað til rættis. Til dømis lá eg í gjár og hugsaði um, hvørjar troyggjur vit skulu í, tá vit fara í song í húsvogninum

greiðir frá, at hon ikki veit síni livandi ráð.

– Fólk, sum ikki hava verið í eini slíkari støðu, vita ikki, hvussu torført tað er, sigur hon.

Hóast hon hevur greitt frá, at tað var trupult fyri hana persónliga ta tíðina, tey fluttu til Strendur, og hon kennir seg heima í Runavíkar kommunu, so sigur hon eisini, at er nakað tøkt,

íbúðir, og at tað politiskt verður tosað um íbúðarbygging, og tað er ein positiv gongd. Men eg dugi ikki at siggja, hvussu tað skal hjálpa okkum 1. juni, sigur hon.

– Eg haldi, at tað er so syrgiligt, at Føroyar ikki kunnu hýsa sínum egnu landsmonnum, staðfestir hon.

Hon er fleiri ferðir spurd, um hon ikki eigur familju, sum kann

av børnunum og fyllt tað við øllum okkara ognum. Umframt, at vit sum ein familja fylla. Heldur ikki er tað lætt hjá mær at seta vinfólk í slíka støðu. Tey vilja ikki siga nei, men tað ber ikki til at siga ja, sigur hon frá.

– Eg vil ikki skilja familjuna hjá okkum sundur og leggja meg inn til onkra vinkonu, tá óvist er, hvussu langa tíð talan er um.

Eg haldi, at tað er so syrgiligt, at Føroyar ikki kunnu hýsa sínum egnu landsmonnum